

måne

for livets stebarn



HOVEDSCENEN
CENTRALTEATRET
TRIKKESTALLEN

Publikumstjenesten

Måne for livets stebarn



22g048741

Pris kr. 40,-

Teatersjef og ansvarlig utgiver: Svein Sturla Hungnes.
Redaktør: Elisabeth Leinslie.
Redaksjon: Erik Årslund, Hanne Lise Rørstad.
Grafisk formgivning: Solveig Jevanørd.
Foto: Marit Anna Evanger.
Grafisk produksjon: Interface Media as.
Oslo Nye Teater tar forbehold om endringer i programmet.







KJÆRE PUBLIKUM



Måne for livets stebarn er nesten en fryktinngytende kompleks og krevende teatertekst å gi seg i kast med. Den krever kunstnere av ypperste kvalitet. Samtidig er det et stykke dramatikkk med glitrende gode roller, og et fantastisk språk som beveger seg over i poesien. Vi har de beste krefter som tenkes kan til å ta seg av O'Neills utfordringer. Det er både en glede og ære å presentere vårt stjerneensemble i denne produksjonen. For første gang etter at han gikk av som sjef ved Oslo Nye Teater er Kjetil Bang-Hansen tilbake i registolen. Det er på tide, og det er en stor glede at det er nettopp O'Neill som er årsaken til dette. Hans faste makker de siste årene, John-Kristian Alsaker, leverer de fysiske omgivelsene, slik han med uhyre stilsikker hånd har gjort det på så mange produksjoner både i Norge og i utlandet. Svært erfarne folk med andre ord, men likevel slås man av den vitalitet, nysgjerrighet og ungdommelig pågangsmot de alle går til arbeidet med. Man blir nesten andektig av å se ikke minst Toralv Maurstads møte med denne voldsomme utfordringen. Det er en spesiell grunn til å ønske ham varmt velkommen til oss igjen: Han sto nemlig på scenen som James Tyrone, da Oslo Nye satte *Måne for livets stebarn* på plakaten i 1976! Dette ble en forestilling som fikk internasjonal oppmerksomhet i regi av stjerneregissør José Quintero, og med bl.a. Liv Ullmann og Espen Skjønberg som Toralvs motspillere. Med vårt teaters stolte historie som bakteppe er det altså all grunn til å ønske velkommen til *Måne for livets stebarn*, først og fremst til publikum, men også til alle gode krefter som har samlet seg om vår nye produksjon av O'Neills siste, og kanskje mest personlige drama.

Svein Sturla Hungnes
teatersjef

AMERIKANSK TEATER I MELLOMKRIGSTIDEN

Selve gullalderen i amerikansk teater er perioden mellom slutten av 1. verdenskrig i 1918 og De forenede staters inntreden i 2. verdenskrig i 1941. Selv om velkjente skikkelser som Tennessee Williams, Arthur Miller og Edward Albee skulle komme til senere, var konsentrasjonen av kreativitet, nyskaping og energi i 1920- og '30-årene unik. Dette var perioden da drama ble en voksen og selvstendig kunstform i USA. Fremveksten av ny sceneteknologi, en ny generasjon forfattere, skuespillere, instruktører og scenografer, og et mer sofistikert og søkende publikum, bidro til en voldsom synergieffekt som forvandlet Broadway i New York til det geografiske og symbolske sentrum for scenekunst i den vestlige verden. Suksess i amerikansk teater ble nå ensbetydende med suksess på Broadway, og en «hit» der ble definert som mer enn hundre forestillinger.

Dette var også perioden hvor turnékompaniene og teatermonopolene på eiersiden vek til side for en bevegelse tvers over landet kjent som «the Little Theatre Movement». Egne lokale teaterkompanier ble etablert i mange byer og flere produsenter ble opptatt

av å satse kunstnerisk og ikke bare kommersielt. Små teatergrupper som Provincetown Players og Washington Square Players og selvstendige, idealistiske produsenter som det prestisjefylte Theatre Guild fikk avgjørende betydning for utviklingen av dramatikere som Eugene O'Neill.

Broadways Mount Everest

Fra 1920 til 1934 var O'Neill den mest produktive og anerkjente forfatteren på Broadway. Selv om han ruvet som Mount Everest i landskapet var det mange omkringliggende fjell og bakketopper. Andre dramatikere i perioden som kastet lange skygger var Maxwell Anderson, kjent for sine symbolske og historiske dramaer skrevet på vers; Sidney Howard, som i tillegg til sine mange problemdramaer skrev filmmanuset til *Tatt av vinden* (1939); Thornton Wilder, forfatter av *Byen vår* (1938), det eneste stykket fra mellomkrigstiden som kan måle seg i klassikerstatus med O'Neills *Lang dags ferd mot natt* (1940/1956); Lillian Hellman, forfatter av moderne klassikere som *The Children's Hour* (1934) og *De små revene* (1939); og





sist men ikke minst, Elmer Rice og Clifford Odets, den politiske venstresidens fremste dramatikere på henholdsvis 1920- og '30-tallet.

Genremessig var perioden preget av en bevegelse vekk fra tradisjonelle tragedier og melodramaer i retning av realisme, naturalisme og ekspresjonisme. Et vesentlig varsel om den nye tid var O'Neills første helaftens forestilling *Bak horisonten*, som hadde premiere på Broadway 2. februar 1920. I tråd med realismens prinsipper var karakterene nå mer sammensatte; alle hadde mer eller mindre krav på publikums sympati og forståelse. Skildringen av rett og galt var ikke lenger svart-hvitt, som i melodramaene, og karakterene var ikke lenger fyrster og prinser, som i den klassiske tragedien.

I naturalistiske stykker var rollefigurene styrt av arv og miljø, og av rene tilfeldigheter. Naturalistiske skuespill som *The Hairy Ape* (1922) av O'Neill, *Street Scene* (1929) av Elmer Rice og *Dead End* (1935) av Sidney Kingsley bidro til at nye typer og situasjoner, særlig fra de lavere samfunnslag, ble fremstilt på scenen og tatt på alvor.

Ekspresjonismen brakte inn et sterkt subjektivt element, hvor scenen ble omdannet til et lerret hvor dramatikeren skapte et symbolsk, allegorisk eller

abstrakt bilde av virkeligheten. O'Neills *Keiseren Jones* (1920) regnes som det første ekspresjonistiske skuespillet i USA. Andre viktige eksempler er *The Adding Machine* (1923) av Elmer Rice, om den «lille mann» og hans skjebne i en urbanisert, mekanisk og fremmedgjort verden, og *Machinal* (1928) av Sophie Treadwell, som beskriver den samme virkeligheten fra en kvinnes perspektiv.

Kvinner og komedier

I tillegg til det høye kunstneriske nivået og fornyelsen av de tradisjonelle teaterformene, er perioden spesiell fordi så mange kvinner var med på å sette sitt preg på teateret også bak scenen. De arbeidet primært som forfattere, men også som produsenter og instruktører. Tre kvinner gikk av med den pretisjefylte Pulitzerprisen i løpet av disse årene: Zona Gale i 1920, Susan Glaspell i 1931 og Zoë Akins i 1935. Andre fremtredende kvinnelige dramatikere i mellomkrigstiden var Rachel Crothers, Edna Ferber og Clare Boothe Luce.

Mellomkrigstiden var en glanstid for komediegenren. I tråd med tradisjonen handlet det ofte om ekteskapelige forviklinger, utroskap eller innbilt utroskap, maktkamp mellom kjønnene og forholdet mellom for-



eldre og barn. Mens George Kelly og George S. Kaufman skrev mer folkelige og satiriske komedier, var Philip Barry og S.N. Behrman kjent for sine sofistikerte salongkomedier fra sosisietetens øvre luftlag med høy sigarføring og fri flyt av champagne og vittige replikker.

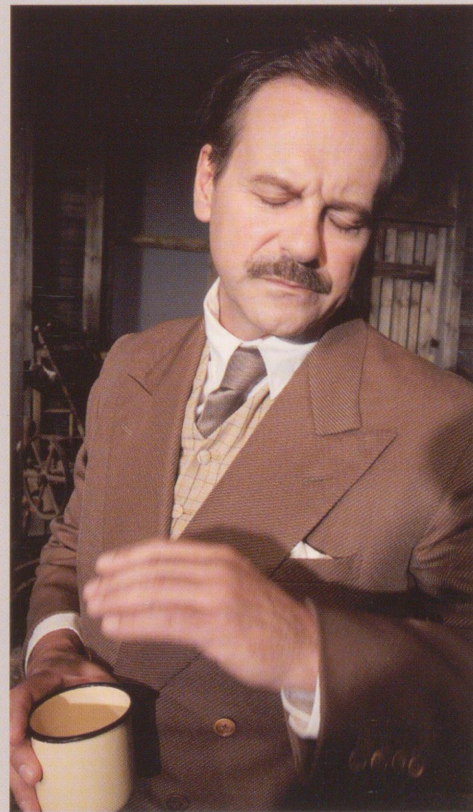
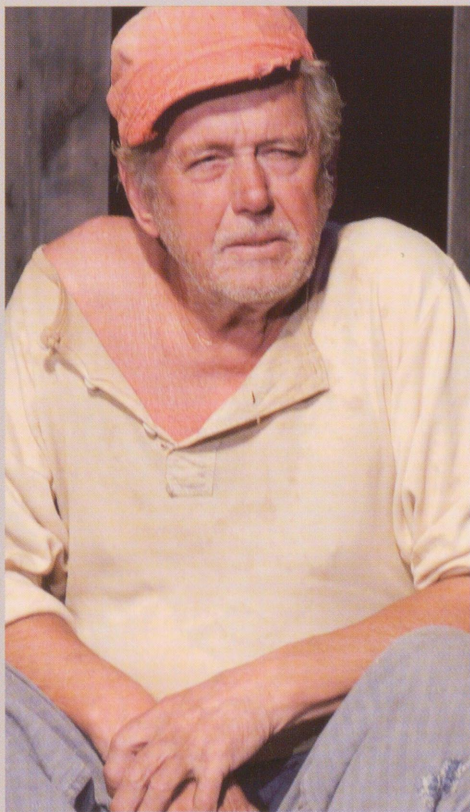
Nye fronter

Selv om 1. verdenskrig hadde avgjørende betydning for utviklingen av en ny, moderne tidsalder med nye normer og større individuell frihet, ble krigen relativt sjelden skildret på scenen. To vesentlige unntak er *What Price Glory?* (1924) av Maxwell Anderson og Laurence Stallings og *Bury the Dead* (1936) av Irwin Shaw. I trettiårene begynte også varslene om fascismens fremmarsj å komme i skuespill, noe vi kan se i stykkene *Rain from Heaven* (1934) av S.N. Behrman, *Idiot's Delight* (1936) av Robert E. Sherwood og *Watch on the Rhine* (1941) av Lillian Hellman.

I denne perioden begynte amerikanske dramatikere også å skildre situasjonen for landets afroamerikanske minoritet i skuespill som *Keiseren Jones* (1920) og *All God's Chillun Got Wings* (1924) av O'Neill; *Porgy* (1927) av DuBose og Dorothy Heyward, som dannet utgangspunkt for Gershwin-musikalen *Porgy og Bess* (1935); *In Abrahams Bosom* (1926) av Paul Green og *Guds grønne enger* (1929) av Marc Connelly. Alle disse forfatterne var hvite. *Harlem* (1929) av Wallace Thurman og *Mulatto* (1935) av Langston Hughes var derimot blant de første dramaene på Broadway skrevet av afroamerikanere selv.









måne

for livets stebarn

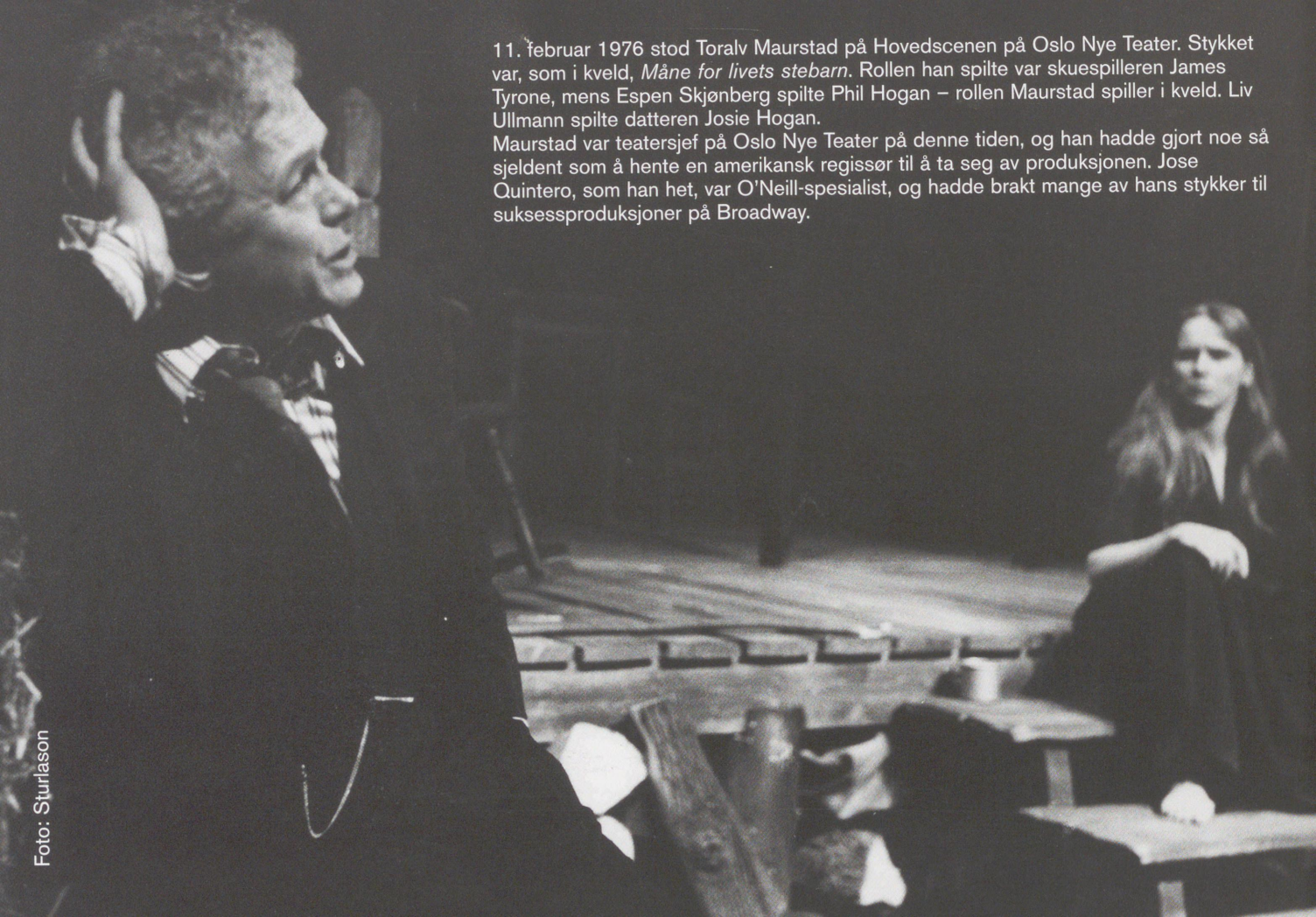
av Eugene O'Neill

Oversatt av Kjell Askildsen

Phil Hogan	Toralv Maurstad
Josie Hogan	Marika Enstad
Mike Hogan	Henrik Horge
James Tyrone	Svein R. Tindberg
T. Stedman Harder	Robert Skjærstad

Regi og bearbeidelse	Kjetil Bang-Hansen
Scenografi og kostymer	John-Kristian Alsaker
Lysdesign	Øyvind Wangensteen
Masker	Ingfrid Vasset
Regiassistent	Pernille M. Lindstad
Inspisient	Roger Fossum
Sufflør	Birgitta Bjørnstad

PREMIERE OSLO NYE CENTRALTEATRET 6. SEPTEMBER 2008



11. februar 1976 stod Toralv Maurstad på Hovedscenen på Oslo Nye Teater. Stykket var, som i kveld, *Måne for livets stebarn*. Rollen han spilte var skuespilleren James Tyrone, mens Espen Skjønberg spilte Phil Hogan – rollen Maurstad spiller i kveld. Liv Ullmann spilte datteren Josie Hogan.

Maurstad var teatersjef på Oslo Nye Teater på denne tiden, og han hadde gjort noe så sjeldent som å hente en amerikansk regissør til å ta seg av produksjonen. Jose Quintero, som han het, var O'Neill-spesialist, og hadde brakt mange av hans stykker til suksessproduksjoner på Broadway.

EUGENE O'NEILL (1888-1953)

Eugene O'Neill kom til verden på et hotellrom i New York i 1888, og døde på et hotellrom i Boston sekstifem år senere. Dette er betegnende for en kunstner som hele livet var preget av rastløshet og en følelse av hjemløshet. I løpet av sin levetid bidro Eugene Gladstone O'Neill mer enn noen annen til å modernisere amerikansk dramatikk. Fra de første spedede forsøk mens han var innlagt på sykehus med tuberkulose i 1913, frem til han la ned pennen for godt som dramatiker i 1944 skrev han førtiåtte skuespill. Alle fikk et videre liv i form av oppsetning eller publisering. O'Neill behersket og videreutviklet periodens dominerende kunstneriske uttrykksformer, det være seg realisme, naturalisme eller ekspresjonisme. Han vant fire Pulitzerpriser og ble tildelt Nobelprisen i litteratur i 1936.

Eugene O'Neill var sterkt preget av sin katolske og irsk-amerikanske bakgrunn, og sin oppvekst som sønn av en alkoholisert stjerneskespiller og en kvinne som i lange perioder misbrakte morfin. O'Neills skolegang var like uregelmessig som familiens tilværelse, og tok slutt da han ble suspendert

fra Princeton University i 1907.

Hans glanstid (1920-1934) som amerikansk teaters mest sentrale forfatter var preget av en voldsom kreativitet, fantasi og kunstnerisk mot, men også av stor variasjon i kvaliteten på det han skrev. Blant de mest vellykkete stykkene fra denne perioden, både kunstnerisk og kommersielt, finner vi *Bak horisonten* (1920), *Keiseren Jones* (1920), *Anna Christie* (1921), *Begjær under almene* (1924), *Selsomt mellomspill* (1928), *Sorgen kler Elektra* (1931) og *Å, villmark* (1933). Selv om O'Neill fortsatte å skrive, skulle de siste tjue årene av hans liv bli preget av sykdom, familiekonflikter og en stadig større grad av isolasjon fra omverdenen. Hans følelsesmessige liv ble mer og mer sentrert rundt hans tredje kone, Carlotta Monterey, og forholdet til de tre barna fra tidligere ekteskap var anstrengt. Eugene O'Neill er nesten unik i den vestlige verdenslitteraturen i den forstand at han nådde sin kunstneriske topp på slutten av karrieren. Han er også et godt eksempel på at en vanskelig barndom og oppvekst kan gi grobunn for stor litteratur, selv

om det skulle gå mange år før han klarte å bruke traumene og de vonde minnene fra fortiden på en konstruktiv måte. De ypperste uttrykkene for den sterke selvbiografiske tendens i hans teaterdiktning er to av de siste stykkene han skrev: *The Iceman Cometh* (1939/1946) og *Lang dags ferd mot natt* (1940/1956). Sistnevnte dyptpløyende skildring av kjernefamiliens styrker og svakheter er hans mest kjente skuespill og regnes som hans

mesterverk. *Måne for livets stebarn*, som er en etterfølger og et motstykke til *Lang dags ferd mot natt* og gjerne kunne vært kalt *Lang natts ferd mot dag*, ble skrevet i perioden 1941-44. Det ble oppført for første gang i Columbus, Ohio i 1947 og på Broadway ti år senere. Stykket skulle vise seg å være O'Neills siste fullførte verk som dramatiker. Han døde av en Parkinsons-lignende sykdom og hjerteproblemer i 1953.

Nils Axel Nissen,
Universitetet i Oslo





STERKE KVINNER OG GRANDIØST TEATER

Marika Enstad har spilt i en rekke forestillinger ved noen av landets største teaterscener, samt stått bak flere prosjekter i det frie scenekunstheltet. I fjor spilte hun i *En himmel full av stjerner* her på Oslo Nye Teater, og nå er hun tilbake i rollen som Josie.

Eugene O'Neills beskrivelser av denne rollen er veldig spesifikke, og strider ganske kraftig i mot et klassisk skjønnsideal. Hvordan er det å spille en slik rolle?

Det krever at man graver litt i sitt eget dårlige selvbilde og trekker frem sine mindre flatterende sider. Jeg har vært innom dette i tidligere roller som Stygg i *Jeg er Stygg* og Yvonne i *Yvonne – Prinsesse av Burgund*. Der var det gjort ytre grep for å oppnå et lite pent resultat hvor tematikken gikk mer på hva andre mener er stygt og pent. Hos Josie er det i større grad hun selv som har laget et vulgært bilde av noe som ingen vil ha. En beskyttelse mot å ta valg og våge å elske noen – og bli elsket. Hun har blitt en sjargong av sin egen oppvekst og dette bildet er fastlåst inne i hennes hode. Men mot slutten ser hun hvilket drømmebilde hun har skapt av hva kjærlighet er.

Dette er ikke den første sterke kvinnen du spiller, og i din forrige forestilling *Lola and her red shoes dancing with circus Polski*, så spilte du en karakter som var både kvinne og mann. Det er noe familiært over Varga derfra og Josie her. Velger du bevisst slike roller?

Jeg søkte første gangen på teaterskolen med Don Juan på tredje prøven – så jeg har vært opptatt av dette lenge ja. Hva er en mann? Hva er en kvinne? Hva skjer når vi krysser den linjen der? For Josies del så er hun ikke spesielt mannlig, men heller grov og preget av et liv med arbeid på en gård i et mannsdominert samfunn uten en mor. Det at hun gjør seg uovervinnelig både verbalt og fysisk er en slags overlevelsestrategi. Det er det ikke så vanskelig å kjenne seg igjen i. Jeg hadde Pervorika på russelua mi og trodde jeg kunne slå ned en mann som rakk meg til brystkassa. Det gikk ikke så bra. En mann er en mann fant jeg ut da. Men jeg synes det er interessant å jobbe ut i fra en kropp og de gitte omstendighetene dette mennesket har. Hvem er man? Hva vil man? Som skuespiller liker jeg å søke i et annerledes uttrykk, men samtidig er Josie så utrolig reell i sine





følelser at jeg egentlig må tenke rene menneskelige reaksjoner. I tillegg er teksten til O'Neill såpass tydelig bygget opp at det ikke alltid er like lett å finne andre løsninger.

Du har, som du sier, spilt en del sterke kvinneroller før, samtidig som du har erfaring fra mange ulike deler av teaterfeltet. Hva er drømmejobben i framtida?

Si det. Jeg er glad i musikk og kunne godt tenke meg å gjøre mer i den retningen. For å være helt ærlig så hadde en oppsetning a la filmene til Esther Williams vært det optimale. Men det er jo umulig. Eller? Altfor mye vann og glitter. For meg handler det mer og mer om å finne drømmeprojektene hvor man jobber sammen – at man er delaktig i helheten. Hierarkiet i teateret kan være en utfordring å forholde seg til. Jeg tror det skaper mer redsel enn gode resultater.

Drømmejobben må vel være å få kjøpt opp Sagene Bad og lage vannbaserert teater og late-night-kabaret til langt utpå morrakvisten. Det hadde vært noe. Jeg liker å jobbe med det visuelle opp imot historien som fortelles, og gjerne i store formater. Det er det ikke så mye av i Norge – ennå.

Hva tror du det kommer av?

Jeg tror vi er litt redd for å ha store kunstneriske visjoner. Vi har ofte ikke ressurser nok, og de kunstneriske visjonene viker stadig for praktiske forhold. Mye av det som gjøres utenfor Norge, for eksempel på Volksbühne i Berlin, er stort og voldsomt teater. Men det gjøres likevel med enkle virkemidler. De bruker det de har. Kanskje er vi for lite vågale i Norge, ikke gjerne nok. Jeg mener ikke man skal rive og røske i alt bare for å sjokkere. Men vi har godt av å bli utfordret når vi opplever kunst.

Anette Pettersen
skribent og kritiker

Marika Enstad

Gikk ut av Statens Teaterhøgskole i 1994.

I perioden 1994–2003 jobbet hun ved Teater Ibsen, Trøndelag Teater og ved Rogaland Teater hvor hun spilte Proteo i *Amasonedronningen* av H. Kleist (1996), Jenta i *Natta syng sine sanger* av J. Fosse (1997), Rita i *Lille Eyolf* av H. Ibsen (1998), Natasja i *Tre Søstre* av A. Tsjekhov (1999), Yvonne i *Yvonne – prinsesse av Burgund* av W. Gombrowich (2000), Stygg i *Jeg er Stygg* av S. Belbel (2001), Helena i *Onkel Vanja* av A. Tsjekhov (2002), soloforestillingen *Peer Gyntinnen* (2002), Hedda i *Hedda Gabler* av H. Ibsen (2003).

For sin tolkning av Yvonne i *Yvonne – prinsesse av Burgund* ble hun nominert til Hedda-prisen for «fremragende sceneprestasjon».

Siden 2003 har Marika Enstad jobbet som frilanser. I disse årene har hun spilt Irene i *Når vi døde våkner* (2005), Gina i *Vildanden* (2006) og i Sangforestilling – *Om hat og kjærlighet* (2008) ved Rogaland Teater, og medvirket i blant annet Mobile Homes' produksjon *Atlas* (Black Box Teater 2004), *Skråninga* av C. F. Tiller (Det Norske Teatret 2004), *SVK* av R. Dahl (Riksteatret 2005), *Keiser og Gallilæer* av H. Ibsen (Nationalteatret 2006), *En himmel full av stjerner* av K. Nærum (Oslo Nye Teater 2007) og *Lola and her red shoes dancing with Circus Polski* (egenproduksjon, Black Box Teater 2007).

Marika Enstad har medvirket i flere kabareter og konserter. Hun har også medvirket i flere spillefilmer og TV-serier, blant annet *Kvitebjørn Kong Valemon* (1991), *En udødelig mand* (2005), *Drømmefangeren* (2005), *Sønner* (2005), *Slangebæreren*, *Nattsøsteren*, *Sørgekåpen*, *Honningfellen* og *Orkestergraven* (2006–08), og *Himmelblå* (2008).



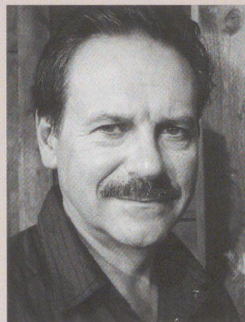
Toralv Maurstad, Phil Hogan

En nestor i norsk teaterliv som skuespiller, instruktør og teatersjef. Utdannet ved Royal Academy of Dramatic Art. Scenedebuterte i 1949. Vist sitt allsidige talent i bl.a. *Lang dags ferd mot natt*, *Se deg om i vrede*, *Natten er dagens mor*, *Påklederen*, *Konferansieren* i *Cabaret*, tittelrollen i *Peer Gynt* og *Brand*, og i *Mens vi venter på Godot*. Medvirket i en rekke film- og TV-produksjoner. De siste 40 årene har han også gjort seg bemerket som sceneinstruktør. Var teatersjef ved Oslo Nye fra 1967-78 og ved Nationaltheatret fra 1978-86. Spilte James Tyrone i vår oppsetning av *Måne for livets stebarn* i 1976. Gjestet Oslo Nye sist som skuespiller i *ENIGMAvariasjoner* (2001). Er Kommandør av Den Kongelige Norske St. Olavs Orden.



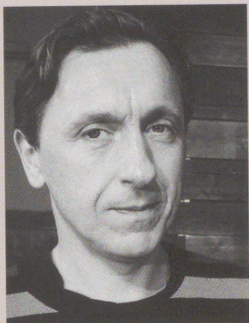
Marika Enstad, Josie Hogan

Utdannet ved Statens Teaterhøgskole. Arbeidet ved Teater Ibsen, Trøndelag Teater, Rogaland Teater bl.a. Natasja i *Tre søstre*, Hedda i *Hedda Gabler* og *Yvonne-Prinsesse av Burgund*, Irene i *Når vi døde våkner*, Gina i *Vildanden*, soloforestillingen *Peer Gyntinnen*, Riksteatret (SVK), Det Norske Teatret (*I Skråninga*) og Nationaltheatret. Har produsert flere egne forestillinger. Film og TV: bl.a. *Kvitebjørn Kong Valemon*, *Sønner*, Unni Lindell-krim, *Den unge Ibsen*. Aktuell nå i NRKs *Himmelblå*. Har tidligere gjestet Oslo Nye i *En himmel full av stjerner*.



Svein R. Tindberg, James Tyrone

Utdannet ved Statens Teaterhøgskole. Tolket store og varierte roller i klassisk og moderne dramatik ved Det Norske Teatret, Trøndelag Teater, Nationaltheatret og i Fjernsynsteatret. Samarbeidet med Kjetil Bang-Hansen i suksesser som bl.a. *Ordet* (Johannes), og de bibelske monologene *Evangeliet etter Markus* (1994) og *Apostlenes gjerninger* (2000). Gjestet svenske Riksteatern i *Måken*, en oppsetning som vakte internasjonal oppsikt. Medvirket i en lang rekke film- og TV-produksjoner. Er hedret med bl.a. Teaterkritikerprisen, Oslo bys Kunstnerpris, Norske Teaterlederes pris og Telenors internasjonale kulturpris.



Robert Skjærstad, T. Stedman Harder

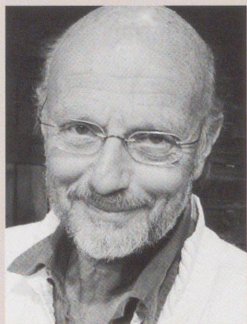
Har arbeidet som skuespiller siden 1988. Ble kjent gjennom hovedrollen som postbudet Roy i suksessfilmen *Budbringeren* (1996). Har senere hatt sentrale roller i film og TV: bl.a. *Amatørene*, *Glasskår*, *Hawaii/Oslo*, *Trigger*, *Ulvesommer*, *Gymnaslærer Pedersen*, *Wide blue Yonder*, *Familien Bergs erfaringer*, *Varg Veum - Begravde hunder*, *Willys jul*, *Skolen* og *Den siste revejakta*. Har vært engasjert ved bl.a. Nationalteatret, Teatret Vårt, Rogaland Teater, Trøndelag teater, Sogn og Fjordane teater, Det Åpne Teater og diverse frigrupper (bl.a. Grusomhetens teater).



Henrik Horge, Mike Hogan

Skuespillerutdannet ved Statens Teaterhøgskole (2001-04). Debuterte på Det Norske Teatret i *Piaf* i 2004. Spilte Keiser Josef II i *Amadeus* på Rogaland Teater i 2005. Har gitt stemme til animasjonshelten Johnny Bravo (Cartoon Network). Tidligere vokalist i rockabillybandet Hot Rod T. Sammen med Steinar Taarn Sande utgjør han duoen Brødrene Löwenstjerne. Tidligere gjestet Oslo Nye i *Hamlet* i (2006).





Kjetil Bang-Hansen, regi og bearbeidelse

Rektor ved Statens Teaterhøgskole 1973-76. Teatersjef ved Rogaland Teater (1976-82), Den Nationale Scene (1982-86), Nationaltheatret (1986-87) og Oslo Nye (1996-2001). Har hatt suksess som sceneinstruktør i en årrekke, både i inn- og utland. Av oppsetninger kan vi nevne *Et dukkehjem* (Teaterkritikerprisen), *Ordet*, *Evangeliet etter Markus*, *Apostlenes gjerninger*, *Hvem er Ernest?* (Heddaprisen). Er tildelt bl.a. Norske Dramatikeres Ærespris, Fritt Ord-prisen, Brobyggerprisen, og ble i 2002 utnevnt til Ridder av 1. klasse av Den Kongelige Norske St. Olavs Orden for sin innsats for norsk teater.



John-Kristian Alsaker, scenografi og kostymer

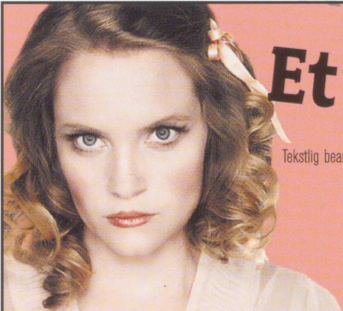
Utdannet i England. Tidligere fast scenograf ved Royal National Theatre og Old Vic. Har vært sjefscenograf ved Los Angeles Theatre Centre. Har mottatt flere amerikanske kritikerpriser. Vant Emmy for TV-produksjonen *Phantom of the Opera*. Har i en årrekke laget scenografi for teater, opera, ballett, film og TV (bl.a. åpnings- og avslutningsseremoni - Lillehammer-OL). Har gjestet Oslo Nye en rekke ganger bl.a. *Juleoratoriet*, *Tater!*, *My Fair Lady*, *La Cage aux Folles*, *Olsenbanden jr. på Circus*, *Singin' in the Rain*. Fikk Hedda-prisen 2002 for *Antons villfaring* (Beste scenografi).



Øyvind Wangenstein, lysdesign

Arbeidet i lysavdelingen ved Oslo Nye fra 1992-2000, og var lysdesigner på produksjoner som bl.a. *En sporvogn til begjær*, *Brødrene Karamasov*, *Macbeth*, *Mysteriet Myrna Vep*, *Idioten*, *Tater!*, *The Rocky Horror Show* og *Hvem er redd for Virginia Woolf?*. Har siden 2000 vært ansatt på Nationaltheatret med ansvar for lysdesign på bl.a. *Gengangere*, *Et spansk stykke*, *Til Damaskus*, *Demokrati*, *Speer*, *Vinter* og *Peer Gynt*. Har nylig hatt lysdesign på Rogaland Teaters store utendørssatsning *Desse auga* av Jon Fosse.





Et dukke hjem

Av Henrik Ibsen
Tekstlig bearbeidelse av Svein Sturla Hungnes

Nina Ellen Ødegård, Jon Bleiklie Devik, Dennis Storhøi,
Anna Bache-Wiig, Jan Martin Johnsen, Unni Evjen.
Regi: Svein Sturla Hungnes

Spilles t.o.m. 8. november i BUL-salen



Bitch Song Club

- en skeiv kabaret med dukker

Idé/ dukker: Nina Borge. Tekst: Ellisiv Lindkvist.
Med: Karina Nielsen, Suzanne Paalgard, Espen Alknes, Kari-Ann Grønsvund, Anders Rogg. Koreografi: Toni Ferraz. Regi: Line Rosvoll

Uroppremiere 12. september i Teaterkjeller'n

Støttet av: Kunstrådet (DK), Fond for lyd og bilde, Norsk kulturråd, Norsk kulturfond.



VI MENN

Av Shabana Rehman og Linn Skåber

Med: Dennis Storhøi, Anders Hatlo, Johannes Jøner, Assad Siddique, Jon Bleiklie Devik, Jan Martin Johnsen
Regi: Line Rosvoll/ Johannes Jøner

Uroppremiere 13. november
Oslo Nye Centralteatret



På livets karusell

med Benny Borg

Musikk: bl.a. *Balladen om Morgan Kane*, *En spennede dag for Josefina*, *Den store dagen*, *I Love Norwegian Country* og mange flere gyldne øyeblikk i norsk pop- og visehistorie, signert Benny Borg.

Uroppremiere 15. november
Oslo Nye Centralteatret

Oslo Nye Hovedscenen: Rosenkrantzgt. 10
BUL-salen: Rosenkrantzgt. 8
Oslo Nye Centralteatret: Akersgt. 38
Teaterkjeller'n: Akersgt. 38

Billetter:
22 34 86 80/815 33 133
www.oslonye.no



BYENS EGET TEATER

HEIDI RUUD ELLINGSEN - HANS MARIUS HOFF MITTET - JAN IVAR LUND
MARI MAURSTAD - ANDERS HATLO - JOHANNES JONER m.fl

SINGIN' IN THE RAIN

Ekstraforestillinger t.o.m. 8. november
Oslo Nye Hovedscenen

STRÅLENDE
VG

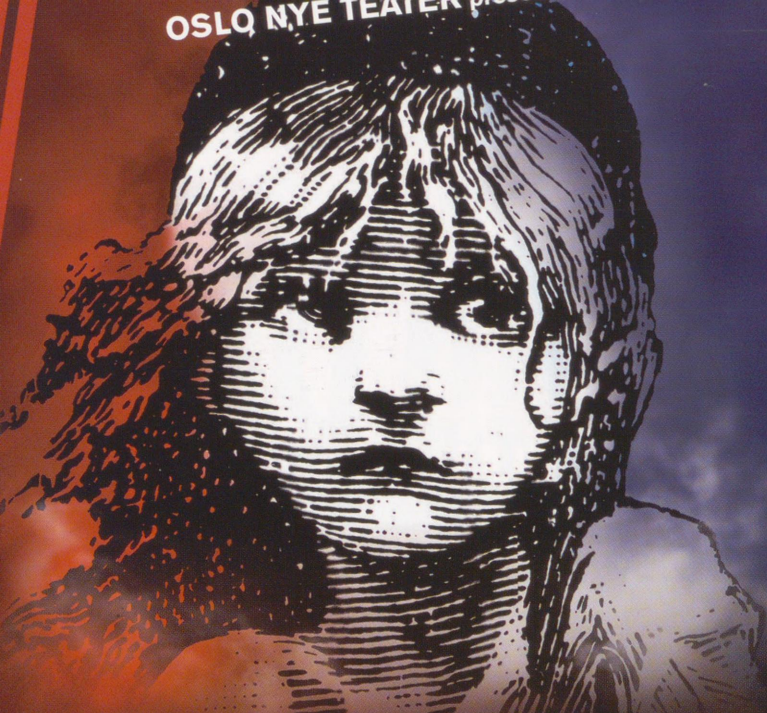


HELPROFT
Dagbladet



IMPONERENDE
Aftenposten

OSLO NYE TEATER



BOUBLIL og
SCHÖNBERGS

Les Misérables

This production licensed in Norway by Josef Weinberger Ltd. on behalf of
Music Theatre International by arrangement with Cameron Mackintosh

PREMIERE 4. FEBRUAR 2009



HOVEDSCENEN
CENTRALTEATRET
TRIKKESTALLEN

Rosenkrantzgt. 10
22 34 86 80/815 33 133
www.oslonye.no



Teaterkjeller'n
Oslo Nye Centralteater



Høsten 2008 har vi tradisjonen tro vært vertskap for både **Oslo Jazzfestival** (11.-16. aug.) og **Oslo Operafestival** (13.-21. sept.). Suksessen med **Operabrunch** lørdag formiddag har sesongstart lør. 6. sept. **Dansekjeller'n** fyller igjen gulvet på lørdagskvelder fra 9. aug.

Aldri før har så mange benyttet seg av vårt **Teatermeny-tilbud**, en velsmakende tre-retter som kjøpes sammen med billetter til forestillinger på **Oslo Nye Teater** sine scener og selvsagt også til forestillingen *Bitch Song Club* som spilles i Teaterkjeller'n denne høsten. Pris **kr. 295,-**.

I anledning **Oslo Nye Teaters** oppsetninger av *Vi Menn* og *På livets karusell med Benny Borg*, begge med premiere i Oslo Nye Centralteateret medio november, har vi gleden av å gi et julemenytilbud (kuv. pris **kr. 345,-**), som gir muligheten til en komplett helaften for årets julearrangement.

Åpent fra kl. 16 tirs.- lør. Bordreservasjoner: tlf. 22 82 32 70. E-mail teaterkjellern@rbs.no. Besøk www.teaterkjellern.no for meny og aktuelt.

VENNER AV OSLO NYE TEATER

Venner av Oslo Nye Teater har som formål å stimulere for- og støtte virksomheten ved Oslo Nye Teater. Vi søker å bidra til å ivareta tradisjoner og ikke minst de arkitektoniske kvalitetene ved Oslo Nye Centralteatret, byens eldste teater i drift.

Et medlemskap i **Venner av Oslo Nye Teater** skal primært være en økonomisk støtte, men også et forum for nærmere kontakt med teatret, som på sin side ønsker å gi noe tilbake. Du vil få tilbud om billetter til reduserte priser på alle teatrets scener og et par ganger i året inviteres du til medlemsforestillinger. Da samles vi gjerne etterpå til et glass og du kan få anledning til å møte noen av teatrets skuespillere/regissører. Dette er alltid like spennende! Teatret har i mange år velvillig stilt opp og redegjort for reper-toar og planer forøvrig, og dette er en kontakt som alle vi i venneforeningen har satt stor pris på!

Ta kontakt med venneforeningens medlemsregister v/Monna Strøm pr. e-post: monnas@online.no (evnt. tlf: 93001956)

Medlemskontingent: Kr. 300,- (student/honnør kr. 200,-)

Velkommen som medlem!



VENNER AV
OSLO NYE TEATER



Oslo kommune

www.oslonye.no

